Ч. 47. Вторoк 14 (1) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Вигляди нарад угорского сойму. — Сполучені Держави а Мехик.

По засїданю палати послів в пятницю зібрала ся буджетова комісия і покінчила дискусию над титулами: рада міністрів і адміністрацийний трибунал. По промовах пос. Мастальки і Станека, що обговорювали справу ческо-німецкої угоди, забрав голос пос. Окуневский і відпирав закиди п. Дияманда, роблені єму на послїднім засїданю комісиї. По промові референта п. Віттека принято титул „рада міністрів“.

Над диспозицийним фондом голосовано окремо і принято єго 22 голосами против 15. Резолюцию пос. Станека, щоби ореченя найвисшого трибуналу видавані були в тій мові, в котрій внесено жалобу, відкинено. Пос. Станек зголосив сю резолюцию як внесене меншости. Резолюцию пос. Шрамека та Хоца, щоби ореченя адміністрацийного трибуналу були видавані в тій мові, в котрій внесено зажалене принято 20 голосами против 16. На сїм наради покінчено.

В дальшій дискусиї на засїданю в суботу предложив п. Морзей вичерпуючий реферат про буджет міністерства справ внутрішних. З черги обговорював пос. Сильвестер справу реформи адміністрациї, домагаючи ся як найскоршого єї переведеня. Презес польского Кола др. Лазарский прилучив ся також до жаданя попередного бесїдника і домагав ся такої реформи особливо зі взгляду на галицкі відносини, де урядники адміністрацийні надто перетяжені працею задля великаньских розмірів наших повітів, більших о три чотири рази як в прочих австрийских краях. Домагав ся твореня нових староств в Галичинї.

Прочі бесїдники прилучили ся до поглядів і домагань дра Лазарского. Наради відтак перервано і назначено слїдуюче засїдане комісиї на второк рано.

Правнича комісия радила над ухваленим палатою панів законом в справі зміни постанов про ревізиї і рекурси. Розвинула ся ширша дискусия, в котрій між иншими забирали голос посли з Галичини: Курилович, Лїберман, Яблоньский, Днїстряньский. Шеф секциї просив перейти до подрібної дискусиї. В Галичинї причиною перетяженя судів є величезне число процесів, більше як $^1/_3$ всїх процесів з цїлої Австриї, хоч населенє Галичини виносить не цїлу четверту часть держави. Управа судівництва старала ся зарадити тому помноженем персоналу. Закон, що є тепер предметом дискусиї, принесе також великі полекші галицким судам. — Дискусиї над предложенем не покінчено.

В зелїзничій комісиї підчас нарад над резолюцию послів Віттека та Бавмґартена щодо предложеня розширеного закона про льокальні зелїзницї, заявив міністер зелїзниць др. Ґломбіньский, що уважає управненим домаганем виготовленє проґрами зелїзниць, котрі мають бути почудовані. Проґрама на довший час була би непрактична, бо відносини і потреби зміняють ся. Міністер хоче внести предложенє, котре є приготоване в міністерстві зелїзниць. Але предложенє мусить найти фінансове покрите. Міністер не хоче тим сказати, що предложенє робить зависимим від предложеня фінансового пляну. В предложеню треба заразом тямити про упорядковане ріжних переступлень при єствуючих льокальних зелїзницях. Ті переступленя буджету мають виносити загалом 40 міліонів. Позичка не буде доразу конечна. Резолюцию Віттека та Бавмґартена ухвалено одноголосно.

Угорский президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі заявив редакторови „Budapesti Hirlap“, що в понедїлок розпічне ся в соймі буджетова дискусия. Коли буджет не буде полагоджений

Отець і син.

З анґлїйского — В. Макея.

Перед кількома роками вертав я з Америки пароплавом „Сибір“, одним з найлїпших кораблїв славної тодї пароплавної компаниї Кунард. Тодї не їздили ще так відважно по Атлянтийскім океанї, як нинї. Скорі, шрубові пароплави були ще незнані; кораблї їздили собі вигідно і поволи десять або й дванайцять днїв.

Капітан Камерон, комендант „Сибіра“, був тодї управителем корабельного відділу товариства. Того відзначеня був він достойний з кождого взгляду і мав славу найлїпшого моряка. Безпечність свого корабля мав все на увазї і строго глядів на точне повнене обовязків зі сторони залоги. Єго присутність будила довіре і в часї бурі чулись ми якось безпечнїйше, коли на містку команданта стояв капітан Камерон.

Єго син Ренальд був на кораблі четвертим офіциром. Був то хороший молодець, веселий а постійний як скала. Єго споріднене з командантом корабля не давало єму в пічім ніякого права на першеньство. Отець обходив ся з ним на кораблі як з чужим. Однако мимо тої здержаности видко було, що обох лучать найсильнїйші звязи любови і не треба було великої зоркости, аби пізнати, що командант був потайки гордий з свого сина.

Дорога скоро наближала ся до кінця. Одного вечера капітан заявив, що після всякої імовірности наближимо ся досьвіта до ірляндского побережа. Многі з нас умовили ся вийти вчасним ранком на поклад.

Нас покрила темна, душна і дождслива ніч з неспокійним морем. Ще довго потім, коли ми пішли до своїх кают, лежав я прислухуючись гукови бурі.

В корабельнім сальонї не було нїкого, сьвітло погашено. Нараз около північи роздав ся крик, але такий, що кождого, хто єго чув, переняв страх.

— Огонь! Горить!

Вискочивши з ліжка, одївсь я чим скорше і пігнав на гору. Вскорі опинивсь я серед товпи тих, що силували ся вибігти по сходах з своїх кают на гору. Напів одїті мужчини і женщини бігли в дикім переполосї із шаленим криком на поклад.

Огонь вибух в переднїй части корабля. Капітан, офіцири і часть залоги були вже около години при роботї, борючи ся з розгуканим пожаром. Але полуминь розширила ся аж до подорожних в переднїй каютї, котрих було дуже богато на кораблі.

В миг ока, коли я дістав ся на поміст, пізнав я, що нас стрітила страшна пригода. Як шалені гнали ся люди в другу сторону корабля, аби схоронити ся. Так глотили ся, що аж одні других перевертали. Многі із залоги трусливо опустили свої становиска, під покривкою, що здержують подорожних; але в дійсности старали ся також схоронитись.

В тоту глоту кинув ся і капітан Камерон. Вговорював, сварив, грозив, ба й просив, але всьо дармо. Не міг здержати напору.

Нїколи перше не бачив я подібної страшної картини. Та боруча ся товпа людий, осьвітлена ярким блеском полумінп, представляла вид, якого до смерти не можна забути. Спущено човен за човном, і всї они в одній хвили так заповнили ся, що ледви видко було береги з води. Крик жінок, кликанє потапаючих о поміч, проклони мужів, мішали ся в один страшний гамір.

По пів годинї не було вже нї одного човна під рукою. Пожар ширив ся постійно в напрямі задної части корабля, де товпило ся ще звиж сто жінок і дїтий.

Цїлу ніч боролись ми з полуминю з силою розпуки, аби задержати огонь в однім місци. Але наші всї змаганя були безуспішні.

Вкінци заяснів розсьвіт. Ми розпучливо розглядали ся довкола. Там далеко ще від нас, на північний захід виднїла над морем слаба, синява смуга. Земля! — о коби ми могли до неї дістатись.

Капітан вступив на командантский місток. Велїв кермувати кораблем до берега і приказав машиністови удержувати повну пару аж до послїдної хвилї.

Надмірна праця коло ратованя мала для многих сумні наслїдки. Але кождий з нас, здавало ся, мав в тій хвили надлюдску силу волї. Рональд Камерон находив ся постійно в безпосередній близькости огню, а хоч мав попалену одіж, лице зачорнене, а волосе спалене

в часі до 1 цьвітня, то правительство предложить буджетову провізорию. В цьвітни наміряє правительство внести проєкт закона про реформу карної процедури войскової. Наради войскової комісиї будуть відбувати ся рівночасно з буджетовими нарадами. О якімсь iunctim між реформою виборчою а реформою войсковою нема бесіди.

З Нового Йорку доносять, що президент Сполучених Держав Тафт удав ся окремим поїздом над границю мехиканьску. Супроводить єго ціла юрба дневникарских справоздавців. З їх депеш виходить, що мобілізация має на цїли недопустити до утвореня окремого самостійного правительства републиканьского в північнім Мехику і що американьскі войска на случай потреби обсадять північні краї Мехика.

Дальше доносять, що та мобілізация стоїть в звязи з жалобою мехиканьского правительства, котре закидувало Сполученим Державам, що розбиті мехіканьскі ворохобники утікають до Сполучених Держав, там на ново уоружують ся і скріпивши свої сили, впадають знов до Мехика і ведуть борбу з правительственними войсками. Мехиканьске правительство каже, що коли би не та охорона ворохобників в границях Сполучених Держав, то правительство Мехика було би вже давно ворохобню придавило, а так побоює ся, що ворохобники підпомагані всїлякими американьскими авантурниками, зможуть утворити самостійну окрему републику в північнім Мехіку. Отже тому утвореню другої мехиканьскої републики хочуть Сполучені Держави супротивити ся і зарядили в тій цїли мобілізацию, аби на случай потреби подати поміч правительству Мехика.

Новинки.

Львів, дня 13-го марта 1911

— **Перенесеня.** Президент галицкої Дирекциї почт і телеграфів переніс, між иншими, комісаря будівництва: Юл. Гоствіцкого зі Львова до Перемишля, та ад'юнків будівництва: Ром. Гарвулїньского зі Львова до Тернополя, Кипр. Вацнїка зі Львова до Нового Санча і Казим. Ковалевского зі Львова до Станиславова.

— **Президент** гал. Дирекциї почт і телеграфів, Ришард Вопагерні, виїхав в подорож інспекцийну. Завідательство Дирекциї почт і телеграфів обняв й. к. віцепрезидент Артур Шіффнер.

— **В справі демонстрациї учеників з нагоди Шевченківских роковин** пише Gazeta Lwowska: В ч. 52 у вступній статі подав „Діло“ з нагоди сьвяткованя ювилею 50-их роковин смерти поета Тараса Шевченка в наших школах, що виділ Тов. „Просьвіта“ і Наук. Тов. ім. Т. Шевченка звернули ся до кравевої Ради шкільної з просьбою о увільнене учеників всїх катеґорий від обовязкової науки в дни 10 марта яко в день роковин смерти поета і що кр. Рада шкільна просьбі тій відмовила через що на думку „Діла“ станула в рівнім рядї з російскими властями в Киеві, котрі дрібними шиканами недопустили там до обходів в честь Шевченка.

На основі автентичної інформациї можемо ствердити, що виділи згаданих Товариств не домагали ся в своїм письмі признаня роковин смерти (10 марта) загальним сьвятом шкільним: просили лиш, щоби кр. Рада шкільна окремим окружником призволила на сьвяткованє тих роковин в школах. Тому бажаню й вдоволено. Окремим окружником з дня 28 лютого с. р. ч. 259 призволила кр. Рада шкільна на сьвяткованє роковин смерти Шевченка торжественними поранками у всїх заведенях середних східної части краю, уповажняючи рівночасно Дирекциї тих заведень до увільнюваня учеників тих шкіл від обовязкової науки в дни обходу шкільного.

В виду того, що на основі засягнених інформаций поодинокі учительскі тїла тих заведень означили ріжні реченці для тих торжеств, полишила краєва Рада шкільна тїлам учительским і дирекциям повну свободу в виборі реченця обходу, взглядно вільного дня від обовязкової науки.

Тенденцийні артикули „Діла“ зробили на молодїж шкільну вплив, якого жалувати треба. В дни 10 марта явила ся в канцеляриї управителя академічної ґімназиї у Львові депутация молодїжи того заведеня з жаданем увільненя єї того дня від обовязкової шкільної науки. Коли управитель відмовив тій просьбі зі взгляду, що в тамошнім заведеню визначено обхід на 1. цьвітня, ученики висших кляс вийшли зі школи і не явили ся вже того дня на науці шкільній.

— **Торжества Шевченкових роковин у Львові** відбули ся величаво і були може найлїпшим доказом, як могутнє слово справдешного ґенія може розбудити нарід, в котрім ще збереглася живучна сила. Хто із старших людий пригадує собі як сьвятковано роковини смерти покійного Тараса в сімдесяти а навіть у вісїмдесяти роках минулого столїтя а як тепер, кілько тоді сьвідомих Русинів-Українців брало в них участь, а кілько тепер, той видить наглядно величезний поступ не лиш в розвитку самої ідеї, але й в скількости тих, котрих она встигла згуртувати. Таке загальне враженє зробили обходи роковин в самім Львові. А глянемо ширше по краю і за єго гравицями: за найблизшим кордоном мимо всяких змагань чорносотенна власть не могла того великого сьвята таки зовсім сперти хоч і як їй того бажало ся. Може в тім і якось глубше значінє, бо противники народного руху не даючи єму явно виступати поглублюють тим більше народні почуваня в серцях тих, котрим уста замкнені і тим більше розбуджують в них опорну силу.

Пятьдесяті роковини смерти Шевченка звернула також більше як коли небудь увагу ширшого сьвіта на той українсько-руский нарід, котрий хоче жити власним житєм і силою природи стремить до того. І заговорила про сї торжества многі часописи славяньскі і неславяньскі. Розуміє ся

майже аж до коріня, працював невтомимо.

Вискочивши на поруче корабля, тягнув за собою вужа. В тім почув я страшний крик. Обернувши ся скоро, побачив я, що хоробрий молодець, втративши рівновагу, упав в море головою назад.

Я поглянув на місток. Капітан був там доси і також бачив, що стало ся. На єго лици появив ся на хвилю вилв страху. Скочив наперед, маючи очевидячки на гадці, видати приказ до задержаня корабля.

Але в тій хвили спочив єго пєгляд на тій товпі людий, що безпомічні тиснули ся на заді корабля. Задержав ся, а витягнена єго рука опустилась в долину. Коли би корабель задержав ся, була би й та слаба надія на виратоване нещастних подорожних страчена.

Аби ратувати свого сина, мусів би був жертвувати житє звиж сотки женщин і дітий. Хвильку вагував ся, але єго душевна борба скоро скінчила ся. Рішив ся в користь подорожних, а сина полишив єго судьбі.

Молодий Камерон появив ся ледви двайцять метрів за нами над водою. Махав одною рукою над головою. Попращав нас на розлуку і крикнув голосно та відважно:

— Лиш дальше, наперед — о мене не дбайте!

Вхопивши ся за поруче командантского містка, глядів капітан з напруженем на берег. Назад вже не оглядав ся.

І дальше гнав ся горіючий корабель в повнім грози, страшнім поспіху. Викликана шаленою їздою струя воздуха помагала до скоршого ширеня полуміни. Однак лиш від того поспіху зависїла одинока наша надія на ратунок. Земля з кождою хвилею ставала перед нами виразнїйше.

Огонь обхопив вкінци виділ машиновий. Ми уступали поволи перед полуміню, борючи ся з нею о кожду пядь помоста. Інжинери і палячі, що витревали на своїх становищах аж до послідної хвилї, прийшли на гору і помлїлі попадали коло наших ніг.

Мужчини з капітаном Камероном на чолї обступили женщини і дітий, аби їх хоронити до послідної хвилї. Горячо ставало чим раз більше. Здавало ся, що скоро будемо вибирати між огнем а водою.

В тій хвили кинув я тужний погляд до берега. Слава Богу! З кождого заливу випливали човна нам на стрічу. А скорий вітрильний човен гнав ся поперед инших до нас.

Скорше як за десять минут човен причалив до корабля, а ми почали висаджувати на него женщини і діти. Послідні човна приплили скоро за ним і гнеть пристанули під кораблем. Не було хвилї до страченя, огонь страшно ширив ся; кождої минути боялись ми експльозиї кітлів.

— Викиньте линву і скачіть в море! — крикнув капітан.

Ми сейчас послухали. Коли знов появились ми на верху, приплило до нас кількайцять човнів і вскорі були ми всї безпечні.

Нараз роздав ся страшний гук, горіючі бальки розлетїли ся на всї сторони та сичачи гасили ся довкола в воді. Відтак потонув „Сибір“ поволи перед нашими очима. За хвилю не було вже нїчого видко лиш самі недопалені бальки, котрими грали филї.

Коло одної ратункової стациї на пустім побережу висаджено нас на землю. Кілько було можна, поміщено в будинку; инші мусїли примістити ся як і де хто міг.

Урядники робили всьо, аби лиш заспокоїти наші потреби. Вислано післанців до міста, аби замовили вози.

Однако всїх нас пригнїтав смуток. Не було нїкого між нами, хто не відчував би, що має завдячувати своє житє благородному поступкови капітана.

Цїлий день мусїли ми пересидіти на ратунковій стациї. Над вечером замітив я якесь занепокоєнє між людьми, що робили службу. Я спитав о причину.

— Ми одержали сиґнал із скал Фастнет — відповів менї один з них — але доси не можемо єго добре зрозуміти. Я лиш тілько зрозумів: „Ми виловили...“ — проче незрозуміле. Саме тепер відпливає човен від тих скал.

Скали Фастнет здіймали ся з моря яких сім до вісїм миль від морского берега. Хоч показали менї напрям, де они лежать, то я міг розпізнати ледве невиразні зариси з вежі будинку. Може годину пізнїйше звернув мою увагу незвичайний крик. Не був то звичайний викрик радости, бо то звучало як дикий рик товпи, котру обняла радість. Я чим скорше збіг з вежі і побачив перед дверми глоту. Але що то? Чи то можливе? — Так посеред стовплених людий стояв Ренальд Камерон!

Капітан, що також зачув той крик, вийшов за мною. Перший раз по тім страшнім дни опустили єго сили. Упав на груди сина, а сльози радости поплили з єго очий.

— Справдї — говорив Ренальд, коли ми єго обступили, аби стиснути єго за руку — ви вже певне не гадали, що побачите мене в рядї живучих. А о своїм ратунку розкажу вам в кількох словах. Коли я нинї рано упав через край корабля в море, то перед усім побачив ясно, що кожда проба плисти до берега була би лиш пустим траченем сил. Тому я здав ся на волю филь і они несли мене наперед. Нараз, коли я розглянув ся, побачив, що морскі филї принесли мене аж під скали Фастнет. Тепер погадав я підняти борбу о своє житє. Я плив в напрямі скал. На щастє увиділи мене вартівники в стражници і виплили на своїх човнах против мене. Вхопили мене, коли я вже стратив сьвідомість. Непритомний лежав я більшу половину дня. Коли вернула менї сьвідомість, дізнав ся я о радістній новинї, що вам удало ся так щасливо уйти смерти.

Не потребую й говорити, що разом з капітаном поділяли ми всї без вийку єго радість, з уратованя того хороброго молодця, котрого відвазі завдячували ми наше житє.

що як годі нам тут описивати всї Шевченкові торжества так і годі переповідати, що писали инші ґазети. Але два відзиви зі взгляду на вороже поступованє російских властий державних супротив Шевченкових торжеств і супротив цїлого українського народу мусимо тут таки згадати. Так пише словінський Ляг в дневнику „Jutro“:

Живого Шевченка замкнено а вмерлого конфіскують! Та саме то спричиняє, що Українці в боротьбі з царизмом виходять побідниками і підносять ся на всїх областях культури. Шевченко є душею всего українського народа — Українець, козак, войовник за волю, мученик і післанець воскресення. Шевченко є співак народа, жиє для него, снить про его велику минувшину, і мовить як пророк про его велику будучину. По всїй Україні бачить він могили, в яких лежить доля і история українського народа, але також і его будучність. Шевченко помер в тім самім році, коли цар зніс кріпацтво. Пятьдесять лїт спить вже великий поет у своїй могилі, з якої глядить на всю Україну. Не бачив він волї свого народа, бо кріпацтва для него ще не знесено“.

А сербска ґазета „Штампа“ так знов відзиває ся: „Українцї жиють під російским кнутом може в гірших відносинах, як жили Серби під турецким ярмом. Цар не лиш не зменшив суспільну і особисту волю Українцїв, але не узнавав їх народности, нищив їх імя, конфіскував українські часописи і книжки. Та прийшов пророк і збудив сей народ, який тепер починає дивити ся вже на лїпшу будучину. Шевченко жив і помер для своєї України, хотяй в его души не була се одинока цїль. Він болїв над всїма пригнобленними народами, він був речником волї політичних і суспільних прав для всїх поневолених. Росия бачить ще нині в Шевченкови революционера і старає ся видерти із серця народа навіть память про речника України. Що дня падають нові краплї гіркої жовчи в сю чашу страждань, яка називає ся українською душею. Та Росия може бути певна, що поки в Росії буде жити імя царя Петра Великого, доти буде також імя того чоловіка, що перед памятником царя сказав: „Се той Первий, що розпинав нашу Україна“.

— **Львівский руский театр в Коломиї** від дирекцию Йосифа Стадника, грати-ме, починаючи від втірка в сали „Каси щадничої“.

Ві второк дня 14 марта 1911 іде новинка з репертуару віденьского народного театру „Скандал“ штука в 4 дїях А. Батейля, в перекладї Ф. Коковского.

В середу дня 15 марта с. р. новинка гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Травіята“, опера в 4 дїях Й. Вердія.

— **Малий убийник.** Львівскій поліції дали в суботу знати, що в домі під ч. 75 при ул. Зеленій помер внаслїдок побитя 10-лїтний Михайло Рабій і що лікар міский др. Франковский поручив перевезти тїло до інститута судової медицини в цїли переведеня обдукції. Поліцийне слїдство вказало, що померлого хлопця побив на смерть его 12-лїтний товариш Кароль Драбік, котрий вхопив его за ноги і тягнув по сходах з першого поверха аж на долину, внаслїдок чого хлопець дістав потрясеня мозку а може бути, що й лобина єму при тім розпукла ся.

Телеґрами.

Відень 13 марта. „Korr. Wilhelm“ доносить з певного жерела: Цїсар Вільгельм скористає зі своєї подорожи до Венеции, щоби зложити Цїсареви Франц Йосифори візиту. Цїсар нїмецкий, котрий їде до Венеции і Корфу прибуде 24 с. м. до Відня, замешкає в Бурґу і того дня вечером вибере ся в дальшу дорогу. Бажає він і сим разом повитати Цїсаря Франц Йосифа і висказати сердечні чувства дружби і союза.

Портічі 13 марта. Вчера пополудни над кратером Везувія усунув ся горб висоти 80 м. а ширини 300 м. Було то сполучене з землетрясенем і підземним гуком. Будинок двірця зелїзниці і дім гірских провідників попукали. Рух на зелїзници сейчас здержано. 20 туристів і кількох провідників знаходить ся якраз в дорозї до кратеру. Над Везувієм піднимає ся величезний стовп диму. Кратер видає ся о много низшим. Низші горби все ще усувають ся.

Ню-Йорк 13 марта. Після телеґрами з Делїєс відбула ся в недїлю стичка коло Аґванрієта; 500 повстанців виринуло із засїдки в горах. Войско в силї 300 мужа сейчас їх заатакувало. Повстанцї остаточно уступили. В борбі тій згинуло 35 людий.

Ню-Йорк 13 марта. Вісти з Вашінґтону показують, що тамошний сьвіт банковий і торговельний дуже сильно інтересує ся подіями в Мехіку. Надходять безнастанно запити що до стану річи. З многих сторін остро критикують політику інтервенциї, яку правительство вибрало.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 3·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·19, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36. 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·20, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·48, 10·14 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).